ஸ்ரீ திரிபுரசுந்தரீஸமேத ஸ்ரீ சந்திரமௌளீசுவராய நம:

ஆர்ய தர்மம்.

इदं याचे स्वामिन् शिरसि कलयन्नञ्जलिपुटं
कृतान्तं तं क्रूरं सकलजगतीभक्षणचणम् ।
यथा नोपश्येयं कुटिलकुटिलं तद्भटमुखं
तथा कार्यं शीघ्रं गिरिश भवता कालरिपुणा ॥ २८ ॥

இதம் யாசே ஸ்வாமிந் ஶிரஸி கலயந்நஞ்ஜலிபுடம்
க்ருதாந்தம் தம் க்ரூரம் ஸகலஜகதீபக்ஷணசணம் ।
யதா நோபஶ்யேயம் குடிலகுடிலம் தத்பட முகம்
ததா கார்யம் ஶீக்ரம் கிரிஶ பவதா காலரிபுணா ।

ஹேஸ்வாமின், மூவுலங்களுக்கும் பிரபுவாய் விளங்கும் ஹே, கௌரீபதே, ஸகல ஜகத்திலுமுள்ள எவ்விதப் பிராணிகளையும் உண்பதில் மிகவும் ஸமர்த்தனும் அற்பங்கூட தயவின்றி கடின சித்தனுமிருக்கும் மிகவும் பிரசித்தனை இயமனையும் பார்ப்ப தற்கு அதிக பயங்கரமான அவனுடைய வேலைக்காரர்களின் முகத்தையும் எப்படி நான் பார்க்காமலிருப்பேனோ. அவ்விதம் சீக்கிரமாகத் தாங்கள் எனக்கு அனுக்கிரகம் செய்யவேண்டு மென்று அனேக வந்தனங்களுடன் பிரார்த்தித்துக்கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். ஆனால் இதில் என்னால் செய்யமுடியாத காரியத்தைச் செய்யென்றால் எப்படி ஸாத்தியமாகுமென்று தாங்கள் சொல்வதற்கில்லை. முந்தியே தாங்கள் மார்க்கண்ட னுக்காக அவனை ஜயித்து அதினால் காலரிபு இயமனை ஜெயித்தவர் என்று பிரஸித்தமான பெயரைப் பெற்றிருக்கிறீர்கள். ஆகை யால் இது தங்களால் வெகு சுலபமாய் செய்யக்கூடிய காரியம் தான்.

இதினால் மிகவும் உத்தமமான மானிடப் பிறவியைப் பெற்ற வர்கள். அடிக்கடி பிறப்பென்கிற கொடிய கஷ்டத்திற்குள்ளா காமல் சிறந்ததான வைகுண்டம், கைலாஸம் முதலான ஸ்தானங் களையடைந்து சுகித்திருக்கவேண்டி அதற்குற்ற ஸாதனங்களை அனுஷ்டிக்கும்படி அனுக்கிரகிக்கவேண்டுமென்றும் அவ்விதமின்றி அந்தகனுக்கு இரையாக்கக்கூடாதென்றும் பகவானிடம் பிரார்த் திக்கப்படுகின்றது. சுபம்.

உபபத்திராதிபர்

ஆர்ய தர்மம்.
விபவ-ஞு மார்கழி-மீ ௨௦௨

வேதாந்த ஸார ஸங்கிரஹம்.

(580-வது பக்கத்தொடர்ச்சி)

குரு:— இவ்விதம் விவேகிகளுக்கும் அவிவேகிகளுக்கும் பல பேதங்களிருக்கின்றன. விசாரித்துப்பார்த்தால் இவ்விருவர்களுக்கும் வெளிப்படையான காரியங்களில்கூட வித்யாஸமுண்டு எவ்விதமென்றால் விவேகியானவன்ஸகலமான பிரபஞ்சமும் பொய்யென்று தீர்மானித்துத் தன்னாலனுபவிக்கப்படுகிற பிராப்தகர்மாவினுடைய போகத்தையும் ஸ்வப்னத்திலனுபவிக்கப்படும்போகத்தைப்போல பார்க்கிறான். அவிவேகியோவென்றால், பிரபஞ்சம்,ஸத்யம், ஆன்மாவினுடைய சுகதுக்கானுபவத்தையும் ஸத்யமாகவேகருதுகிறான். இவ்விதம் விவேகிகளுக்கும் சரீரத்தையடைந்த நிமித்தமாக துக்கம் உண்டுதான். தேவதைகளுக்கும் வஜ்ராயுதத்தைக் கையிலுடையவன் இந்திரன் என்கிற சுருதிவசனத்தால் சரீரம் உண்டென்று தெரிகிறபடியால் துக்கமுண்டு.

சிஷ்:— தேவதைகளுக்குத்துக்கம் எப்படி ஏற்படும்.

குரு:— ஒருவருக்கொருவர் யுத்தமேற்படுவதாலும் கோபத்தினாலும்சாபத்தினாலும் அரக்கர் ராக்ஷஸர்இவர்களுடைய ஹிம்ஸையாலும் புண்யகர்மங்களுக்குப்பலானுபவத்தால் நாசமேற்படுங் காலத்தில் பிறகு கீழான ஜன்மா வந்துவிடுமேஎன்கிற பயத்தாலும் துக்கமேற்படுகின்றது.

சிஷ்:— துக்கத்துடனிருக்கும் அவர்களை பிறர் உபாஸிப்பது எப்படி? அப்படி உபாஸித்தாலும் உபாஸித்தவர்களுக்குச் சுகத்தைக் கொடுக்கும் தன்மை அவர்களுக்கு எப்படி ஏற்படும்? தாங்கள் துக்கத்தை அனுபவிக்கும்பொழுது பிறர் துக்கத்தைப் போக்கி, சுகத்தையளிக்கும் சக்தி இவர்களுக்கேது?

குரு:— இவ்வுலகில் அரசன் முதலானவர்கள் தாங்கள் துக்கத்தையடைந்தவர்களாயிருந்தாலும் தம்மையடைந்த பரிவாரங்களை எங்ஙனம் பாதுகார்க்கின்றார்களோ அங்ஙனம் தேவர்களும் தங்களை ஆச்ரயித்தவர்களை ரக்ஷிக்கிறார்கள்.

சிஷ்:— தேவலோகத்தில் தேவதைகள் ஆனந்தரூபமாக இருக்கிறார்கள் என்று சுருதி கூறுகின்றதே தாங்கள் கூறுவது அதற்கு விரோதமாகின்றதே.

குரு:— தேவதைகள் ஸகலமான துக்கங்களையும் அந்தஃகரண தர்மமென்று எண்ணி ஆத்மாநந்தஸ்வரூபம் எப்பொழுதும் அனுபவிக்கிறார்கள் என்று அந்தசுருதியின் கருத்து. தேவதைகளுக்கும் துக்கமுண்டென்று ஐதரேய சுருதி கூறுவதால் அவர்களுக்கும் சரீரக்கிரஹணமும், துக்கமும், ஏற்படும் என்றுதான் கருத்து. ஆகையால் விதேஹமுக்தியைப் பெறவேண்டியதற்காகப் பிரயத்னம் செய்யவேண்டும்.

சிஷ்:— சரீரமற்றதான முக்திக்குத்தான் முக்தி என்று பெயர் என்றால் ஆகாயத்தில் நக்ஷத்ரரூபமாயும் சரீரத்தோடு கூடியவர்களுமான சில தேவதைகள் முக்தர்களாகக் காணப்படுகின்றார்கள் என்று சில ஜனங்களால் கூறப்படுகின்றதே. அஃதெங்ஙனம் பொருந்தும்?

குரு:— முக்தியென்பது ஸாலோக்யம் ஸ்ரீபகவான் வஸிக்கும் வைகுண்டம் முதலான லோகத்தில் வஸிப்பது, ஸாமீப்யம் பகவானுக்கு அருகில் வஸிப்பது, ஸாரூப்யம் பகவானுடைய ரூபத்திற்கு ஸமமான ரூபத்தையடைவது, ஸாயுஜ்யம் பகவத்ஸ்வரூபாவாப்தி என்று நான்கு வகையாகும். இந்நான்கிற்கும் முறையே சர்யா, கிருயை, யோகம், ஞானம் என்பவைகள் ஸாதனங்களாகின்றன. ஸ்ரீபகவானுக்குப் பணிவிடை செய்யக்கூடிய தாஸபாவத்திற்குச்சரியை என்றுபெயர். சிவன், விஷ்ணு முதலானவர்களுக்குச் செய்யப்படும் பூஜைக்குக் கிரியை என்று பெயர். யமம், நியமம், ஆஸநம், பிராணாயாமம், பிரத்யாஹாரம், தாரணை, தியானம், ஸமாதி என்கிற இந்த எட்டு அங்கங்களோடு கூடிய சித்தவிருத்தி நிரோதத்திற்கு யோகம் என்று பெயர். ஜீவன், பரமாத்மா இவர்களுடைய இரண்டற்ற ஒன்று என்கிற ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு ஞானம் என்று

பெயர். இவைகளில் முக்திக்கூறப்பட்ட மூன்று முக்திகளும் முக்யமானவைகளல்ல. இந்த முக்தியைப் பெற்றவர்கள் மறுபடியும் அவைகளிலிருந்தும் திரும்பி ஜன்மாவையடையும்படி நேருமாகையால் அந்த முக்திகள் சிறந்தவைகளல்லவென்று கூறப்படுகின்றன. ஸாயுஜ்யமென்பதுதான் முக்யமான முக்தி அந்த முக்தியைப்பெற்றவர்கள் மறுபடியும் திரும்புவதில்லை. யோகத்தினால் ஸாயுஜ்யம் என்று கூறும் சாஸ்திரங்கள் நிர்குண பிர்மயோக விஷயத்தைப் பற்றிக் கூறுகின்றன.

சிஷ்:— சரீரத்துடன் முக்திபெற்றவர்களுக்குப்போல் அசரீர முக்தர்களுக்கும் ஒரு ஸமயத்திலும் ஓரிடத்திலும் ஒருவராலும் அற்பங்கூட தர்சனம் ஏற்படாதபடியால் அசரீரமுக்தியென்றால் சூன்யமென்றே தோன்றுகிறதே அவ்விதம்தானா?

குரு:— அவ்விதமல்ல. அசரீரமுக்தர்களுக்குச் சரீரமே இல்லை, சூன்யமென்று கருத்தேயல்லாமல் ஆத்மஸ்வரூபஸுகமில்லை என்று சொல்லக்கூடாது. அவர்களுக்கேற்படும் ஸ்வரூபஸுகமானது ஸுஷுப்திஸுகத்தைப்போல் சரீரமில்லாமல் அனுபவிக்கப்படுகிறபடியால் பிறரால் அறியக்கூடியதல்ல.

(தொடரும்) உபபத்திராதிபர்.

ஸந்தியாவந்தனம்.

(588-வது பக்கத்தொடர்ச்சி)

यद्रात्र्यात्कुरुते पापं कर्मणा मनसा गिरा ।
तिष्ठन्नेव पूर्वसन्ध्यायां प्राणायामैर्व्यपोहति ॥
यदह्नात्कुरुते पापं कर्मणा मनसा गिरा ।
आसीनः पश्चिमां सन्ध्यां प्राणायामैर्व्यपोहति ॥

யத்ராத்ர்யாத்குருதே பாபம் கர்மணா மநஸா கிரா ।
திஷ்டந்நேவ பூர்வஸந்த்யாயாம் ப்ராணாயாமைர்வ்யபோஹதி
யதஹ்நாத்குருதே பாபம் கர்மணா மநஸா கிரா ।
ஆஸீந: பஶ்சிமாம் ஸந்த்யாம் ப்ராணாயாமைர்வ்யபோஹதி ॥

மனோவாக்காயங்களால் இரவில்செய்யப்படும் பாபமானது காலைப் பிராணாயாமத்தாலும், பகலில் செய்யப்படுவது மாலைப்பிராணாயாமத்தாலும் போக்கடிக்கப்படுகிறது.

ரிஷி, சந்தஸ் முதலியன:— ஒவ்வொரு மந்திரத்திற்கும் அம்மந்திரத்ரஷ்டாவான ரிஷியையும் அது எந்த சந்தஸ் என்பதை யும், அம்மந்திரத்தின் பிரதிபாத்யமூர்த்தி (தேவதை) எது என்ப தையும், அதன் அர்த்தத்தையும், ந்யாஸம், விநியோகம் முதலிய வைகளையும் அறிந்தே மந்திரங்களை உச்சரிக்கவேண்டும். இல்லை யேல் 'எவனொருவன் ரிஷி, தேவதை, சந்தஸ், அர்த்தம் இவை கள் அறியப்படாத மந்திரத்தினால் யாகம் செய்கிறனோ, அல்லது யாகத்தைச் செய்விக்கிறனோ அத்யயனம் செய்கிறனோ அல்லது செய்விக்கிறனோ அவன் மரம் முதலியதின் ஜன்மத்தையடை கிறன், அற்பாயுளை அடைகிறன், நரகத்தில் விழுகிறன்'' என்று சுருதி கூறுகிறது.

अविदित्वा ऋषिच्छन्दो दैवतं योगमेव च ।
योऽध्यापयेज्जपेद्वापि पापीयाञ्जायते तु सः ॥

അവിദിത്വാ ഋഷിച്ഛന്ദോ ദൈവതം യോഗമേവ ച ।
യോഽധ്യാപയേജ്ജപേദ്വാപി പാപീയാഞ്ജായതേ തു സഃ ॥

"ரிஷி, சந்தஸ், தேவதை, யோகம் இவற்றையறியாமல் எவன் அத்யயனம் செய்விக்கிறனோ, அல்லது யாகம் செய்கிறனோ, அவன் பாபியாகிறன்."

न्यासहीने हरेदायुः ध्यानहीने तु निष्फलम् ।
मृत्युः स्याद्दैवताऽज्ञाने छन्दोऽज्ञाने च निष्फलम् ।
ऋषिहीने महाव्याधिः भवत्येव न संशयः ॥
तस्माद्देवर्षिच्छन्दांसि ज्ञातव्यानि महात्मभिः । நாரதீயம்.

ന്യാസഹീനേ ഹരേദായുഃ ധ്യാനഹീനേ തു നിഷ്ഫലം ।
മൃത്യുഃ സ്യാദ്ദൈവതാഽജ്ഞാനേ ഛന്ദോഽജ്ഞാനേ ച നിഷ്ഫലം ।
ഋഷിഹീനേ മഹാവ്യാധിഃ ഭവത്യേവ ന സംശയഃ ॥
തസ്മാദ്ദേവർഷിച്ഛന്ദാംസി ജ്ഞാതവ്യാനി മഹാത്മഭിഃ ।

ஒரு மந்திரத்தின் நியாஸத்தை விட்டுவிட்டால் ஆயுள் குறைந்து விடும். தியானத்தை விட்டுவிட்டாலும், சந்தஸ்ஸை அறியாவிட் டாலும், பலனில்லை. ரிஷியை விட்டுவிட்டால் வியாதியால் பீடிக் கப்படுகிறன், தேவதையை அறியாவிட்டால் மரணம் நேரிடும்

இவ்விஷயத்தில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆகையால் தேவதை, ரிஷி, சந்தஸ் இவைகளைக் கட்டாயம் அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

மார்ஜனம்:— தீர்த்தத்தை நம்முடைய அவயவங்களில் மந்திரபூர்வகமாகப் புரோக்ஷணம் செய்துகொள்வதற்கு மார்ஜனம் எனப்பெயர். நாம் செய்யும் ஸ்நானத்தினால் பரிஹரிக்கப்படாத பல பாபங்களை இந்த மார்ஜனம் நாசம் செய்கிறது. ஆபோஹிஷ்டா என்ற மந்திரத்தால்தான் மார்ஜனம் செய்துகொள்கிறோம்.

संवत्सरकृतं पापं मार्जनान्ते विनश्यति ।

ஸம்வத்ஸரக்ருதம் பாபம் மார்ஜநாந்தே விநஶ்யதி ।

ஒரு வருஷத்திற் செய்யப்பட்ட பாபங்கள் யாவும் இந்த மார்ஜனத்தினால் நாசம் செய்யப்படுகின்றன.

विना यस्तुलसीं कुर्यात्सन्ध्याकाले तु मार्जनम् ।
तत्सर्वं राक्षसहृतं नरकं च प्रयच्छति ॥

விநா யஸ்துலஸீம் குர்யாத்ஸந்த்யாகாலே து மார்ஜநம் ।
தத்ஸர்வம் ராக்ஷஸஹ்ருதம் நரகம் ச ப்ரயச்சதி ॥

நாம் விரல்களினாலேயே மார்ஜனம் செய்துகொள்கிறோமல்லவா! 'ஸந்தியாகாலத்தில் துளஸியினால் எவன் மார்ஜனம் செய்துகொள்கிறதில்லையோ, அவன் நரகத்தையடைவதுடன் அவன் செய்யும் கர்மாவானது ராக்ஷஸர்களினால் அபஹரிக்கப்படுகிறது'' என்று கூறப்பட்டிருப்பதால் துளஸியைக்கொண்டே மார்ஜனம் செய்ய வேண்டும்.

ஆபோஹிஷ்டா என்ற மந்திரத்தில் 9 ரிக்குகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு ரிக்கினாலும் ஒரு மார்ஜனமாக மொத்தம் 9-தடவைதான் தீர்த்தத்தைப் புரோக்ஷித்துக்கொள்ளவேண்டும். பெரும்பாலும் அநேகர் ஸந்தியாவந்தனம் செய்கையில் புரோக்ஷித்துக்கொள்வதற்குக் கணக்கேயில்லை. அவர்கள் 9-முறை புரோக்ஷணத்தினால் ஒரு வருஷத்தின் பாபம் நீங்கும் என்ற கணக்கை மனதில் வைத்துக்கொண்டு அநேக வருஷங்களின் பாபங்களைப் பரிஹரிக்கமுயலுகிறார்கள்போலும்!

சங்கை:— மார்ஜனமானது ஒன்பதுமுறை என்? ஒன்று குறைவாகவாவது அதிகமாயாவது கூடாதா? என்றால்

रजस्तमो मोहजातान्जाग्रत्स्वप्नसुषुप्तिजान् ।
मनोवाक्कायजान्दोषान्नवैतान्नवभिर्दहेत् ॥

ரஜஸ்தமோ மோஹஜாதாந்ஜாக்ரத்ஸ்வப்நஸுஷுப்திஜாந் ।
மநோவாக்காயஜாந்தோஷாந்நவைதாந்நவபிர்தஹேத் ॥

நம்மால் செய்யப்படும் பாபங்கள் ஒன்பதுவகையாவன. 1. ரஜோ குணத்தினுலும், 2. தமோகுணத்தினுலும், 3. அக்ஞானத்தினுலும், 4. ஜாக்ரதவஸ்தையிலும் (விழித்துக்கொண்டிருக்கையில்) 5. ஸ்வப்னுவஸ்தையிலும், 6. தூங்கும்போதும், 7. மனதினுலும், 8. வாக்கினுலும், 9. சரீரத்தாலும் செய்யப்படுவன. இந்த ஒன்பது தோஷங்களைப் பரிஹரிக்கவே ஒன்பதுமுறை மார்ஜனம் விதிக்கப்பட்டிருப்பதால் இதன் ஸங்கியைவிஷயத்தில ஆக்ஷேபிக்க இடமில்லை.

மார்ஜனம், பாஹ்யதோஷத்தையும் 'ஸூர்யஸ்ச' என்கிற மந்திரத்தினுல் செய்யப்படும் பிராசனமானது ஆந்தரதோஷத்தையும் போக்கடிக்கின்றது.

அர்க்கியப்பிரதானம்:—அர்க்கியம் விடுவதின் தத்வம் யாது ஒவ்வொருநாளும் என் விடவேண்டும்? இதன் ஸம்பந்தமாய் அறியப்படவேண்டிய விதிகள் யாவை? என்ற பல சங்கைகளுக்கு இங்கு விடையளிப்போம்.

தைத்திரீய ஆரண்யகம் இரண்டாவது பிரச்னம் இரண்டாவது அநுவாகத்தில் இதன் தத்வம் விவரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மந்தேஹாள் என்னும் அஸுரர்கள் கடுந்தவம் புரிந்து ஸூரியனேடு சண்டைசெய்ய பிரம்மதேவரிடமிருந்து வரத்தைப் பெற்றனர். அவர்கள் ஆயிரக்கணக்காக ஸந்தியாகாலங்களில் ஸூரியனைச் சூழ்ந்துகொண்டு அவனைத் தின்பதற்கு முயலுகிறார்கள். அவ்விருவருக்கும் கொடிய யுத்தம் உண்டாகிறது. அப்போது (ஸந்தியாகாலங்களில்) பிராம்மணேத்தமனுல் காயத்ரீ மந்திரத்தினுல் மந்திரிக்கப்பட்டு விடப்படும் அர்க்கியமானது காயத்ரீமந்திரத்தின் மஹிமையினுல் வஜ்ராயுதமாக மாறி அவ்வரக்கர்களைத் தாக்கி அவர்களின் இருப்பிடமான அருணம் என்னும் தீவில் அவர்களைத் தூக்கியெறிந்து ஸூரியனை மீட்டுவிடுகிறது. விஷ்ணு புராணத்திலும் இவ்விஷயம், பின்வரும் சுலோகங்களால் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

सन्ध्याकाले च सम्प्राप्ते घोरे परमदारुणे ।
मन्देहा राक्षसा घोराः सूर्यमिच्छन्ति खादितुम् ॥
प्रजापतिकृतः शापः तेषामैरेयरक्षसाम् ।
अक्षयत्वं शरीराणां मरणं च दिने दिने ॥
ततः सूर्यस्य तैर्युद्धं भवत्येव सुदारुणम् ।
ततो द्विजोत्तमस्तोयं प्रक्षिपेत महामुने ॥
ॐकारब्रह्मसंयुक्तं गायत्र्याचाभिमन्त्रितम् ।
तेन दह्यन्ति ते पापाः वज्रीभूतेन वारिणा ॥

ஸந்த்யாகாலே ச ஸம்ப்ராப்தே கோரே பரமதாருணே ।
மந்தேஹா ராக்ஷஸா: கோரா: ஸூர்யமிச்சந்தி காதிதும் ॥
ப்ரஜாபதிக்ருத: ஶாப: தேஷாமைரேயரக்ஷஸாம் ।
அக்ஷயத்வம் ஶரீராணாம் மரணம் ச தினே தினே ॥
தத: ஸூர்யஸ்ய தைர்யுத்தம் பவத்யேவ ஸுதாருணம் ।
ததோ த்விஜோத்தமஸ்தோயம் ப்ரக்ஷிபேத மஹாமுனே ॥
ஓங்காரப்ரஹ்மஸம்யுக்தம் காயத்ர்யாசாபிமந்த்ரிதம் ।
தேன தஹ்யந்தி தே பாபா: வஜ்ரீபூதேன வாரிணா ॥

ஸந்தியாகாலம் வந்தவுடன் மந்தேஹாள் என்ற கொடிய அரக்கர்கள் ஸூரியனைப் பக்ஷிக்கவிரும்புகிறார்கள். அவர்களுக்கு பிரம்மதேவர் கொடுத்த வரன், ஒவ்வொரு நாளிலும் மரணமடைந்தும் மறுநாள் பிழைத்து எழுந்திருக்கலாம் என்பது. அவர்களுக்கும் ஸூரியனுக்கும் கொடிய யுத்தம் நடக்கிறது. அப்போது பிராமணோத்தமனானவன் அர்க்யத்தை ஓங்காரத்துடனும் காயத்ரீயாலும் மந்திரித்துவிடவேண்டும். வஜ்ராயுதமாக மாறின அந்த ஜலத்தால் அந்தப்பாபிகளானராக்ஷஸர்கள் தஹிக்கப்படுகின்றனர்.

ततः प्रयाति भगवान् ब्राह्मणैरभिरक्षितः ।
वालखिल्यादिभिश्चैव जगतः पालनोद्यतः ॥

தத: ப்ரயாதி பகவான் ப்ராஹ்மணைரபிரக்ஷித: ।
வாலகில்யாதிபிஶ்சைவ ஜகத: பாலனோத்யத: ॥

பிறகு ஸூரியன் பிராமணர்களாலும் லோகக்ஷேமத்தில் கண்ணுங் கருத்துமுள்ள வாலகில்யாதி ரிஷிகளாலும் காப்பாற்றப்பட்டுப் போகிறான்.

ஹாரீதஸ்மிருதி 4-ம் அத்தியாயம்:—

आदित्येन सह प्राप्ता मन्देहानाम राक्षसाः ।
युध्यन्ति वरदानेन ब्रह्मणो व्यक्तजन्मनः ॥ ७७ ॥
उदकाञ्जलिनिक्षेपाः गायत्र्याचाभिमन्त्रिताः ।
निघ्नन्ति राक्षसान्सर्वान् मन्देहाख्यान्द्विजेरिताः ॥ ७८ ॥
ततः प्रयाति सविता ब्राह्मणैरभिरक्षितः ।
मरीच्याद्यैः महाभागैः सनकाद्यैश्च योगिभिः ॥ ७९ ॥
तस्मान्नलंघयेत्सन्ध्यां सायं प्रातः समाहितः ।
उल्लंघयति यो मोहात् स याति नरकं ध्रुवम् ॥ ८० ॥

ஆதி3த்யேந ஸஹ ப்ராப்தா மந்தே3ஹாநாம ராக்ஷஸா: ।
யுத்4யந்தி வரதா3நேந ப்3ரஹ்மணோ வ்யக்தஜந்மந: ॥ ௭௭ ॥
உத3காஞ்ஜலிநிக்ஷேபா: கா3யத்ர்யா சாபி4மந்த்ரிதா: ।
நிக்4நந்தி ராக்ஷஸாந்ஸர்வாந் மந்தே3ஹாக்2யாந்த்3விஜேரிதா: ॥
தத: ப்ரயாதி ஸவிதா ப்3ராஹ்மணைரபி4ரக்ஷித: ।
மரீச்யாத்3யை: மஹாபா4கை3: ஸநகாத்3யைஶ்ச யோகி3பி4: ॥
தஸ்மாந்நலங்க4யேத்ஸந்த்4யாம் ஸாயம் ப்ராத: ஸமாஹித: ।
உல்லங்க4யதி யோ மோஹாத் ஸ யாதி நரகம் த்4ருவம் ॥ ௮௰ ॥

பிரம்மதேவரின் வரதானத்தினுல் மந்தேஹாள் என்ற ராக்ஷஸர்கள் காலையிலும், (மாலையிலும்) ஸூரியனோடு யுத்தம் செய்கின்றனர். அப்போது பிர்ம்மணர்களால் பிரயோகிக்கப்பட்டவையாயும் காயத்ரீமந்திரத்தால் மந்திரிக்கப்பட்டவையாயுமான அர்க்யங்கள் அவர்களனைவரையும் கொன்றுவிடுகின்றன. பிறகு ஸூரியன் மரீசிரிஷி, ஸநகாதியோகிகள் முதலிய புண்யசாலிகளால் காப்பாற்றப்பட்டவனாய் தடையன்னியில் போகிறான். ஆகையால் ஸந்தியாகாலத்தை மீறக்கூடாது, எவன் மீறுகிறானோ அவன் நரகத்தையடைவான்.

சங்கை:— அர்க்யம் விடுவது மந்தேஹாள் என்ற அரக்கர்களைக் கொல்வதற்காக எனின் ஒருவன் அர்க்யம் விட்டமாத்திரத்திலேயே அவர்கள் இறக்க, அனைவரும் ஏன் விடவேண்டும்?

ஸமாதானம்:— ராக்ஷஸர்கள் ஆயிரக்கணக்காக இருப்பதால் அவர்கள் அனைவரையும் ஒழிக்க ஆயிரக்கணக்கான நாம் அனைவருமே அர்க்கியம் விடவேண்டும்.

சங்கை:— அப்படியாயின், நாம் அனைவரும் ஒரு நாளில் அர்க்கியம் கொடுத்தால் எல்லா அரக்கர்களும் இறந்துவிடுகிறார்களே. ஒவ்வொரு நாளும் ஏன் செய்யவேண்டும்?

ஸமாதானம்:— ஒருநாளில் மாத்திரம் போதாது. நம் வாழ்நாள்முழுவதும் பிரதிதினமும் செய்தேதீரவேண்டும். ஏனெனின், பிரம்மதேவர் அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கும் வரன் யாது என்பதைச் சிறிது ஆராய்ந்தால் இச்சங்கையே பிறக்காது.

अक्षयत्वं शरीराणां मरणं च दिने दिने ।

அக்ஷயத்வம் ஶரீராணாம் மரணம் ச தி³நே தி³நே ।

முதல்நாளில் இறந்தவர்கள் மறுநாள் பிழைத்துவிடுகிறார்கள். மறுநாளும் கொல்லப்பட்டு அடுத்தநாளில் உயிரோடு எழுந்திருக்கின்றனர். இம்மாதிரி தினந்தோறும் பிரதி ஸந்தியாகாலத்தில் அவர்கள் பிழைத்தெழுந்து ஸூரியனுடைய கதியைத் தடை செய்வதால் பிரதிதினமும் அர்க்கியம் கொடுக்கவேண்டும்.

சங்கை:— ஸூரியனோ இயற்கையாகவே பிரதிதினமும் குறித்தகாலத்தில் உதயமாகிறான். நம்மிற் சிலர் ஸந்தியாவந்தனத்தையும் செய்கிறதில்லை, அர்க்கியத்தையும் கொடுக்கிறதில்லை. அப்படிக் கொடுக்கும் சிலரோ ஸரியான காலத்தில் கொடுக்காமல் ஸுமார் 10-மணிக்குமேல்தான் அர்க்கியம் கொடுக்கிறார்கள். (ஆபீஸ்களுக்குப் போகவேண்டியிருப்பதால் 10-மணி இல்லையேல் மத்தியானம் ஒருமணியாகலாம்.) ஸூரியன் அதுவரையில் உதயமாகாமலும், அஸ்தமிக்காமலும் இருந்து நாம் அர்க்கியம் விட்டவுடன் உதயமானால் நாம் இதை நம்பலாம். இப்போது அம்மாதிரி நம்புவதற்கு இடமில்லையே!

ஸமாதானம்:— உண்மையே, ஸர்வக்ஞனான பகவான் நாம் குறித்த காலத்தில் அர்க்கியம் விடமாட்டோம் என்பதை முதலிலேயே அறிந்து காலந்தவறாமல் அர்க்கியம் கொடுப்பதற்காகவே வாலகில்யாதிரிஷிகளையும், மரீசிமுதலிய ரிஷிகளையும், ஸநகாதி மஹரிஷிகளையும் ஸ்பெஷலாக நியமித்திருக்கிறார். அதனால் ஸூரியன் யாதொரு தடையின்றி வழக்கம்போல் ஒழுங்காக உதயமாகிவருகிறான்.

वालखिल्याः सहस्राणि षष्टिर्ब्रह्मर्षयोऽखिलाः ।
पुरतोऽभिमुखं यान्ति स्तुवन्ति स्तुतिभिर्विभुम् ॥

𑌵𑌾𑌲𑌖𑌿𑌲𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌷𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌰𑍍𑌷𑌯𑍋𑌽𑌮𑌲𑌾𑌃 ।
𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌽𑌮𑌲𑌾𑌃 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌦𑌾 ॥

சங்கை:— மேற்சொன்ன ரிஷிகள் அக்காரியத்திற்கென்று நியமிக்கப்பட்டிருக்கும்போது நாம் வீணாகச் சிரமப்படுவதேன்?

ஸமாதானம்:— ஸூரியனுக்கோ ஆயிரக்கணக்கான கிரணங்கள் உண்டென்று எல்லோரும் அறிந்ததே. அவைகளில் ஒவ்வொரு கிரணமும் ஒவ்வொரு ஜீவனுக்குத் தனித்தனியே நன்மையைப் பயக்குகிறது. ஒவ்வொரு அரக்கனும் ஒவ்வொரு ஜீவன்மேலும் அக்கிரணம் படாமல் மறைத்து ஒவ்வொருவனுக்கு நேரும் நன்மையைக் கெடுத்துவிடுகிறான். ஆகையால் அம் மஹரிஷிகளின் அர்க்கியத்தால் ஸூரியன் குறித்தகாலத்தில் உதயமாகிவிடினும் ஒவ்வொருவரும் தனக்கு நன்மையைப்பயக்கும் ஸூரியகிரணத்தைத் தடுக்கும்படியான அரக்கனைத் தன்னுடைய அர்க்கியத்தினால் நாசம்செய்து அந்தக் கிரணத்தின் நன்மையையும்பெற்று இன்புறவேண்டியது அவசியம்.

அர்க்கியப் பிரதானத்தின் கிரமம்.

அர்க்கியத்திற்கு முன்னால் ஜலத்தில் வியாஹ்ருதி மந்திரத்தினால் பவித்திரவிரலால் ஒரு யந்திரத்தை எழுதுகிறோம் அல்லவா அதன் தத்வம் யாதெனின்,

दैत्यानां रक्षणार्थाय वेत्रपाख्यो महासुरः ।
शुक्रस्य चाज्ञया तत्र जले तिष्ठति सर्वदा ।
अतस्तस्यापकारार्थं लिखेद्व्याहृतिमन्त्रकम् ॥

𑌦𑍈𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌰𑌪𑌾𑌖𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌸𑍁𑌰𑌃 ।
𑌶𑍁𑌕𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌜𑌲𑍇 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 ।
𑌅𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑌾𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌲𑌿𑌖𑍇𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌕𑌮𑍍 ॥

"மந்தேஹாள் என்னும் ராக்ஷஸர்களைக் காக்கும்பொருட்டு அஸுரகுருவான சுக்ராசாரியாரின் கட்டளையினால்

வேத்ரபன் என்ற ஓர் துஷ்ட அஸுரன் அர்க்கியம் விடும் ஜலத்தில் இருந்துகொண்டு வருகிறான். அவனைத் தொலைப்பதற்காக இந்த யந்திரத்தை நாம் எழுதவேண்டும்.

அர்க்கியம் விடும்போது நமது கட்டைவிரல்களும் சுட்டுவிரல்களும் ஸம்பந்தப்படாமல் இருக்கவேண்டும். ஏனென்றால் லிகிதஸ்மிருதியில்

अंगुष्ठतर्जनीयोगः राक्षसी मुद्रिका मता ।
राक्षसीमुद्रिकार्घ्यं तु तत्तोयं रुधिरं भवेत् ॥
तस्मादंगुष्ठसंयोगं परिहृत्य विचक्षणः ।
हस्ताभ्यां जलमादाय गायत्र्याचाभिमन्त्रितम् ॥
रवेरभिमुखस्तिष्ठन् त्रिरूर्ध्वं सन्ध्ययोः क्षिपेत् ॥

𑌅𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌤𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾 𑌮𑌤𑌾 ।
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑍀𑌮𑍁𑌦𑍍𑌰𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌘𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍋𑌯𑌂 𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰𑌂 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 ॥
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌙𑍍𑌗𑍁𑌷𑍍𑌠𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌣𑌃 ।
𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌜𑌲𑌮𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑌾𑌭𑌿𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥
𑌰𑌵𑍇𑌰𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑌸𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌰𑍂𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌯𑍋𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍇𑌤𑍍 ॥

"சுட்டுவிரலும் கட்டைவிரலும் ஸம்பந்தப்பட்டால் ராக்ஷஸமுத்ரை என்று சொல்லப்படும். அதனால் விடும் அர்க்கியஜலமானது ரக்தமாகி விடுகிறது. ஆகையால் கட்டைவிரல் சுட்டுவிரல் இவைகளின் ஸம்பந்தமன்னியில் இரண்டு கைகளினாலும் ஜலத்தை எடுத்து காயத்ரீயினால் மந்திருத்து சூரியனை நோக்கி ஸந்தியா காலங்களில் மூன்று அர்க்கியங்களைக்கொடுக்கவேண்டும்.

சங்கை:— மூன்று அர்க்கியங்கள் ஏன்? இரண்டாவது நான்காவது கூடாதா?

ஸமாதானம்:—

एकं वाहननाशाय द्वितीयं शस्त्रनाशने ।
राक्षसानां वधायैकं दद्यादर्घ्यत्रयं बुधः ॥

𑌏𑌕𑌂 𑌵𑌾𑌹𑌨𑌨𑌾𑌶𑌾𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌨𑌾𑌶𑌨𑍇 ।
𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌧𑌾𑌯𑍈𑌕𑌂 𑌦𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑌰𑍍𑌘𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌯𑌂 𑌬𑍁𑌧𑌃 ॥

அந்த ராக்ஷஸர்கள் தேர் முதலிய வாஹனங்களில் ஏறிக்கொண்டும் அனேக ஆயுதங்களைக் கையிலேந்திக்கொண்டும் சூரியனுடன் போர்புரிவதால் அவர்களின் வாஹனத்தைப்பொடியாக்குவதற்கு ஒரு அர்க்கியமும் ஆயுதங்களை உடைப்பதற்கு ஒரு அர்க்கியமும் அவர்களையே கொல்வதற்கு ஒரு அர்க்கியமும் ஆக மொத்தம் மூன்று அர்க்சியங்களை விடவேண்டும்.

प्रातर्मध्याह्नयोस्तिष्ठन् सायमासीन एव तु ।

ப்ராதர்மத்யாஹ்நயோஸ்திஷ்டந் ஸாயமாஸீந ஏவ து ।

யஜுர்வேதிகள் காலையிலும் மத்தியானத்திலும் நின்றுகொண்டும் மாலையில் உட்கார்ந்துகொண்டும் அர்க்கியம் கொடுக்கவேண்டும்.

तिष्ठन्नर्घ्यत्रयं दद्यात् त्रिषु कालेषु बह्वृचः ॥

திஷ்டந்நர்க்யத்ரயம் தத்யாத் த்ரிஷு காலேஷு பஹ்வ்ருச: ।

ரிக்வேதிகள் மூன்று காலங்களிலும் மூன்று அர்க்கியங்களையும் நின்றுகொண்டே தரவேண்டும்.

गोशृङ्गमात्रमुद्धृत्य रविं वीक्ष्य जलाञ्जलिम् ।
द्वौ पादौ च समौ कृत्वा पाणिमुद्धृत्य निक्षिपेत् ॥

கோஶ்ருங்கமாத்ரமுத்த்ருத்ய ரவிம் வீக்ஷ்ய ஜலாஞ்ஜலிம் ।
த்வௌ பாதௌ ச ஸமௌ க்ருத்வா பாணிமுத்த்ருத்ய நிக்ஷிபேத் ।

இரண்டு கால்களையும் ஒன்று சேர்த்து நின்றுகொண்டு சூரியனை நோக்கி ஜலத்தைக் கையிலேந்தி பசுவின் கொம்பு அளவு உயரமாகத் தூக்கி அர்க்கியம் கொடுக்கவேண்டும்.

स्थले स्थितो जले दद्यात् सूर्यस्यार्घ्यं विचक्षणः ।
जलस्थः न स्थले दद्यात् जलस्थेन जलेन तु ॥

ஸ்தலே ஸ்திதோ ஜலே தத்யாத் ஸூர்யஸ்யார்க்யம் விசக்ஷண: ।
ஜலஸ்த: ந ஸ்தலே தத்யாத் ஜலஸ்தேந ஜலேந து ।

பூமியில் நின்று அர்க்கியம் கொடுத்தால் ஜலத்தில் விடவேண்டும். ஜலத்தில் நின்று கொடுத்தால் பூமியில் விடக்கூடாது. அதாவது எப்போதும் அர்க்கியத்தை ஜலத்திலே விடவேண்டும். (ஏனெனில் ஜலம் மிகவும் பரிசுத்தமானதால் பரிசுத்தமானவிடத்தில் அர்க்கியத்தை விடவேண்டும் என்பது தத்வம்.)

அர்க்கியம் விட்ட பிறகு 'அஸாவாதித்யோ என்ற மந்திரத்தால் ஜலத்தைச் சுற்றி ஆசமனம் செய்கிறோமல்லவா! அதன் தத்வம் யாதெனின்,

அந்த ராக்ஷஸர்களின் ஸம்ஹாரத்தால் நமக்குப் பாபம் ஏற்படுகிறது. அதைப் பரிஹாரம் செய்துகொள்வதற்குப் பிராயச்சித்தரூபமாக பூப்பிரதக்ஷிணம் செய்கிறோம். பிறகு ஆசமனம் செய்வதாலும் தைத்யர்களைக்கொன்ற பாபத்தினின்றுவிடுகிறோம்.

प्रायश्चित्तार्थमाचम्य मुच्यते दैत्यहत्यया ।
प्रणवव्याहृतीभिश्च कृत्वात्मानं प्रदक्षिणम् ॥
ப்ராயஶ்சித்தார்த்தமாசம்ய முச்யதே தைத்யஹத்யயா ।
ப்ரணவவ்யாஹ்ருதீபிஶ்ச க்ருத்வாத்மானம் ப்ரதக்ஷிணம் ॥

ஜபம்:— நாம் ஜபிக்கும் காயத்ரீமந்திரத்தின் மஹிமையைச் சொல்லவியலாது. காயத்ரீதான் எல்லாவற்றிற்கும் மூலமாயுள்ளது. ஓங்காரத்திற்கு வியாஹ்ருதிவியாக்யானமாயும், வியாஹ்ருதிக்குக் காயத்ரீ வியாக்யானமாயும், காயத்ரீக்கு புருஷஸூக்தம் வியாக்யானமாகவும், அப்புருஷஸூக்தத்திற்கு எல்லா வேதங்களும் வியாக்யானமாகவும் இருந்துவருகின்றன. (அநுவியாக்யானம்) ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவானும் கீதையில்

गायत्री छन्दसामहम् । காயத்ரீ ச²ந்த³ஸாமஹம் ।

"சந்தஸ்களினிடையே காயத்ரீயினிடம் என் ஸாந்நித்யம் அதிகமாயுள்ளது" என்று கூறியிருக்கிறார். இதற்கு 'ஜபம்' என்று பெயர்வந்த காரணத்தைப் பார்த்தமாத்திரத்திலேயே அதன் மஹிமை நன்கு விளங்கும்.

जकारो जन्मविच्छेदः पकारः पापनाशनः ।
तस्माज्जप इति प्रोक्तः जन्मपापविनाशतः ॥
ஜகாரோ ஜந்மவிச்சேத³: பகார: பாபநாஶந: ।
தஸ்மாஜ்ஜப இதி ப்ரோக்த: ஜந்மபாபவிநாஶத: ॥

(ஜ=ஜன்மம் அதாவது பிறப்பு, ப=பாபம்.) பிறப்பையும் பாபத்தையும் போக்கடிப்பதால் ஜபம் என்றுபெயர். (அதாவது ஜபத்தினால் பாபங்களிலிருந்து விலகி முக்தியையடைந்து பூமியில் பிறப்பதேயில்லை என்பது தாத்பர்யம்).

गायन्तं त्रायते यस्माद्गायत्रीत्युच्यते बुधैः ।
கா³யந்தம் த்ராயதே யஸ்மாத்³ கா³யத்ரீத்யுச்யதே பு³தை⁴: ।

இந்த காயத்ரீயானது தன்னை கானம்செய்கிறவனை அதாவது உபாஸிப்பவர்களை முக்தியைக்கொடுத்துக் காப்பாற்றுகிறபடியால் காயத்ரீ என்று பண்டிதர்களால் சொல்லப்படுகிறது.

இந்த காயத்ரீமந்திரமானது ரிக்வேதம் மூன்றும் மண்டலம் அறுபத்திரண்டாம் ஸூக்தம் பத்தாவது ரிக்கில் உள்ளது. இதன் அர்த்தம் ரிக்பாஷ்யத்தில் விஸ்தாரமாக ஸ்ரீமதாசார்யாரால் விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இதைத் தினந்தோறும் ஆயிரம் முறை ஜபித்தால் உத்தமமானது; நூறுமுறை ஜபித்தால் மத்யமமானது; பத்துமுறை ஜபித்தால் அதமமானது. இன்னொரு பக்ஷமும் உண்டு. ஆயிரத்தெட்டு முறையாவது, நூற்றெட்டுமுறையாவது, இருபத்தெட்டு முறையாவது; பத்துக்குக் குறையாமலாவது ஜபிக்கவேண்டும். இல்லாவிடில் பதிதனாகிறான். இதற்குப் பிரமாணம்

सहस्रपरमां देवीं शतमध्यां दशावराम् ।
गायत्रीं संजपेन्नित्यं यतवाक्कायमानसः ॥
अष्टोत्तरसहस्रं वा शतमष्टोत्तरं तु वा ।
अष्टाविंशद्दशान्यूनं जपेत्तामन्यथा पतेत् ॥

𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑍀𑌂 𑌶𑌤𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌶𑌾𑌵𑌰𑌾𑌮𑍍 ।
𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌸𑌞𑍍𑌜𑌪𑍇𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌤𑌵𑌾𑌕𑍍𑌕𑌾𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃 ॥
𑌅𑌷𑍍𑌟𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌵𑌾 𑌶𑌤𑌮𑌷𑍍𑌟𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌾 ।
𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌿𑌂𑌶𑌦𑍍𑌦𑌶𑌾𑌨𑍍𑌯𑍂𑌨𑌂 𑌜𑌪𑍇𑌤𑍍𑌤𑌾𑌮𑌨𑍍𑌯𑌥𑌾 𑌪𑌤𑍇𑌤𑍍 ॥

இரண்டு பக்ஷங்களிலும் பத்துக்குக்குறையாமல் ஜபிக்கவேண்டும் என்பது திண்ணம்.

दशकृत्वः प्रजप्ता सा त्र्यहाद्यत्कृतं लघु ।
तत्पापं प्रणुदत्याशु नात्र कार्या विचारणा ॥
शतं जप्ता तु सा देवी पापौघशमना स्मृता ।
सहस्रजप्ता सा देवी ह्युपपातकनाशिनी ॥
कोटिजापेन गायत्र्याः यदिच्छति तदाप्नुयात् ।
यक्षविद्याधरत्वं वा गन्धर्वत्वमथापि वा ॥
देवत्वमथ वा राज्यं भूलोकं चाप्यकण्टकम् ।

𑌦𑌶𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌸𑌾 𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌹𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌲𑌘𑍁 ।
𑌤𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑍁𑌦𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍁 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌣𑌾 ॥
𑌶𑌤𑌂 𑌜𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌤𑍁 𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌪𑌾𑌪𑍌𑌘𑌶𑌮𑌨𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌾 ।
𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌜𑌪𑍍𑌤𑌾 𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑍀 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌪𑌪𑌾𑌤𑌕𑌨𑌾𑌶𑌿𑌨𑍀 ॥
𑌕𑍋𑌟𑌿𑌜𑌾𑌪𑍇𑌨 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌯𑌦𑌿𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 𑌤𑌦𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 ।
𑌯𑌕𑍍𑌷𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌧𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌾 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌵𑌮𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌾 ॥
𑌦𑍇𑌵𑌤𑍍𑌵𑌮𑌥 𑌵𑌾 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌭𑍂𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌕𑌣𑍍𑌟𑌕𑌮𑍍 ॥

பத்து காயத்ரிஜபம் செய்தால் மூன்று நாட்களில் செய்யப்பட்ட அற்பபாபங்கள் போய்விடும். இதில் ஸந்தேஹமில்லை. நூறு ஜபம் செய்தால் கூட்டங்கூட்டமான பாபத்தைப் போக்கடிக்கும். ஆயிரம் ஜபம்செய்தால் உபபாதகங்கள் நாசமாகின்றன. கோடிஜபம் செய்தால் வித்யாதரப்பதவியோ, கந்தர்வர்களின் பதவியோ, தேவர்களின் பதவியோ, பூலோகத்தில் ஏகாதிபத்யமான ராஜ்யமோ, எதை அடையவிரும்புகிறானோ அதை அடைவான்.

.... संख्यायैव जपेद्बुधः ।
असंख्यातोऽपवित्रश्च जपो निष्फलतामियात् ॥

.... ஸங்க்யாயைவ ஜபேத்புத: ।
அஸங்க்யாதோऽபவித்ரஶ்ச ஜபோ நிஷ்பலதாமியாத் ॥

ஜபத்தைக் கணக்குடன் எண்ணியே செய்தல்வேண்டும். கணக்கில்லாமற் செய்தால் அசுத்தனுவதுமன்னியில் ஜபமும் நிஷ்பலமாகிவிடும. "ஆற்றில் கொட்டினாலும் அளந்துகொட்டு" (Measure is Treasure) என்று ஆன்றோர் பழமொழியல்லவா?

पर्वभिर्गणयेत्संख्यां नाक्षमालादिभिर्नृप ।
गायत्र्या वेदमूलत्वाद्वेदः पर्वसु गीयते ॥

பர்வபிர்கணயேத்ஸங்க்யாம் நாக்ஷமாலாதிபிர்ந்ருப ।
காயத்ர்யா வேதமூலத்வாத்வேத: பர்வஸு கீயதே ॥

இதர ஜபங்களை ஜபமாலை, அக்ஷமாலை முதலியவைகளைக்கொண்டு ஜபிக்கலாம். காயத்ரீயைமாத்திரம் விரல்களின் பர்வாக்களால் தான் கணக்கிடவேண்டும்.

आरभ्यानामिकामध्यपर्वप्रादक्षिणक्रमात् ।
तर्जनीमूलपर्यन्तं संख्याय त्रिपदीं जपेत् ॥
मध्यपर्वद्वये मेरुः तं मेरुं नातिलंघयेत् ।

ஆரப்யாநாமிகாமத்யபர்வப்ராதக்ஷிணக்ரமாத் ।
தர்ஜநீமூலபர்யந்தம் ஸங்க்யாய த்ரிபதீம் ஜபேத் ॥
மத்யபர்வத்வயே மேரு: தம் மேரும் நாதிலங்கயேத் ।

பவித்திரவிரலில் மத்தியிலுள்ள பர்வம்முதல் ஆரம்பித்து தர்ஜனீவிரலின் அடியிலுள்ள பர்வம்வரையில் (பத்தாக) கணக்கிட்டு காயத்ரீயை ஜபிக்கவேண்டும். நடுவிரலின் மத்தியிலுள்ள இரண்டு பர்வங்களிலும் மேருபர்வதம் உளது. அதை நாம் அதிக்கிரமிக்கலாகாது.

(தொடரும்) M. ராமராவ்.